

vilde et stort Savn blive afhjulpet i den Egn. Naar man ser paa Kortet, vil man se et meget stort jernbanetomt Rum, det største maaste, der findes noget Sted i Landet. Naar jeg imidlertid ikke vil anbefale at stille et saadant Forslag igjen, saa er det af den Grund, at jeg, nødig vil have, at Lovforslaget skal komme til at gaa i Stykker af den Aarsag, og dersom den høitærede Minister kunde finde det rigtig, at Banen blev forlænget fra Give til Brande, et Par Smaamil, vilde Banen komme bedre ud i det jernbanetomme Rum, hvorved der vilde afhjælpes et meget stort Savn. Hvis den høitærede Minister vil give en Antydning af, at han vil gaa ind paa et Forslag af den Bestaaenhed, da skal jeg være meget villig til, at stille et saadant Forslag, til 2den Behandling (Afbrydelse af H. Nielsen). Ja, det ærede Medlem vil have Banen til Herning, og dersom den høitærede Minister vil gaa ind derpaa, skal der ikke fra min Side være noget til Hinder derfor. Jeg mener altsaa at ville stille Endringsforslag til 2den Behandling om større Tilskud. Det har Landstinget forsjømt. Jeg kan ikke tro andet, end at naar Landstinget i Aar vil gaa med til at forandre Loven saaledes, at man nu vil gaa ind paa, at det skal være en bredsporet Bane — det vilde Landstinget paa ingen mulig Maade i Fjor — saa haaber jeg, at det ogsaa vil gaa ind paa et større Tilskud. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget.

Berg: Se, det er jo et nyt Forslag. Der er Enkelte af os, som have Grundring tilbage fra Marts i Fjor. Da vedtogte vi her saa meget som 25, eller 26 Beslutninger, der fik Lovkraft, nemlig en Rigsdagsbeslutning og 24, eller 25 Love, i de sidste 3 à 4 høist 5 Dage af Samlingen med ekstraordinære Frister mellem Folkethinget og Landstinget, saa at vi ofte ikke havde foreliggende trykt, hvad der var vedtaget i det ene Thing, førend vi skulde forhandle det i det andet. Det var Folkethingets egen Skyld, thi det kunde med $\frac{1}{4}$ af Stemmerne have modsat sig det. Vi maatte i mange Tilfælde nøies med den Veiledning — det kunde under ordinære Forhold have været en særlig god Veiledning — som Ministeren maatte give om Forhandlingerne i det ene Thing til det andet, men da Ministrene selv vare overordentlig stærkt optagne og ikke altid kunde være tilstede under selve Forhandlingerne i Thinget paa Grund af Forhandlinger, dels i Vinduesforbygningerne og andre Steder, om den følgende Sag paa Dagsordenen, kunde Veiledningen ikke blive udtømmende

eller i det Hele fuldt veiledende selv med Ministrenes bedste Villie. Det Forslag, der her foreligger, kommer som en Anklage imod dette parlamentariske Arbejdsforhold, og da vi nu staa omtrent paa samme Tid, hvor Foraarsluften ofte har sin særegne Paavirkning paa Rigsdagen, saa advarer dette Lovforslag os imod ikke at komme ind paa den samme Springdans i Aar, men behandle Forslagene saaledes, at vi med god Samvittighed kunne sige: Ja, vi maa hellere lægge dem her end vedtage flette Love. Under Veiledning af det ærede Medlem, der sidst talte, vedtogte vi her i Fjor et Lovforslag om denne Sag, som var en absolut slet Lov, efter at man havde vedtaget eller samtidig vedtog en anden slet Lov om en Bane fra Horsens til Tørring. Jeg skal omtale den sidste først med et Par Ord til Sammenligning. Denne Bane var slet i den Forstand, at man første Gang udenfor Stagen — Frederikshavn etablerede en anden Sporvidde for vore Jernbaner, end man nogenstunde har gjort her i Landet, ligesaa vi begyndte at bygge Baner. Vi have haft den store Behagelighed, og jeg tror ikke, der er mange Jernbanemænd, uden at de have vurderet det høit, at vi, trods disse ca. 20 Fremgangsmaader ved Anlæg af store Baner, det vil sige, forjaabidit Pengebetingelser og andre Betingelser angaar, have holdt en eneste Regel fast, den nemlig, at alle Baner skulle have den samme Sporvidde. Man gif ind paa det Modfatte forsøgsvis med Hensyn til Banen fra Frederikshavn til Stagen, fordi man erkjendte, at selv om det var en lettere Bane med samme Sporvidde som Statsbanerne, vilde en Omladning af de Fjst, der kom fra Stagen, dog være nødvendig; det var for at prøve det, medens det endnu laa i Luften, at man vedtog det, men denne Prøve var kun gjort i et Lovforslag, og saa at vedtage Horsens—Tørring Banen som en smalsporet Bane, det gjorde Loven derom til en slet Lov i een Forstand. I en anden Forstand var den slet, fordi man ikke gav nogetshelt Tilskud til disse Anlæg; man gav kun Halvdelen af Udgifterne ved Expropriationen af Jorden. Saa fulgte man det samme Princip ved den Bane, her er Tale om, i Stedet for, at man ganske rolig skulde have ladet den Lov ligge hen, navnlig da det altid havde været en ubetinget Regel her i Thinget, at Banerne skulde være bredsporede, og der den Gang allerede var anført vægtige Indvendinger i begge Thing imod den smalsporede Bane. Den er ikke med en eneste Sætning bleven forsvaret fra Ministerens Side; tværtimod, han udtalte sin bestemte Tvivl om den smalsporede Bane, men bødte